

ОТМЪЩЕНИЕ

Преди една седмица дѣдо Сѣчко получи радиограма отъ майка си и днесъ, нѣколко дни преди да е изтекълъ срока на царуването му, бѣше готовъ да литне къмъ леденитѣ си чертози, но внезапно промѣни решението си...

Веселата детска глѣчка, която долетѣ до него като звънъ отъ сребристи звънчета, стана причина за това. Тя удари въ сърцето му, събуди въ него умиление и той реши, преди да си замине, да се прости и сбогува съ малкитѣ палавци.

Ехъ, вѣрно е — поизмжчи ги той презъ царуването си съ снѣжнитѣ прѣспи. Държа ги доста време затворени въ топлинѣ стаи, подплашени отъ студоветѣ му, но пакъ и никой не може да отрече, че имъ бѣше подарилъ и доста щасливи часове съ парзалкитѣ си, съ снѣжнитѣ човѣци и дори съ днитѣ, въ които бѣха затворени край топлинѣтѣ огнища, кждето сладкодумнитѣ баби подслаждаха времето имъ съ чудновати приказки за турското робство. Затова сега, преди да си трѣгне, пожела да ги споходи за последенъ пжтъ, за да си побѣбрятъ като добри приятели и да се раздѣлятъ съ обещанието, че лошото ще забравятъ, а само съ добро ще се помнятъ...

Речено, сторено!!

И дѣдо Сѣчко, вмѣсто къмъ планината, кривна съ шейната си къмъ пързалката, отъ кждето долиташе веселата детска глѣчка, и спрѣ край нея съ грѣйнавали отъ радостъ очи и разтупкано отъ щастие сърдце.

Обаче никой не забеляза усмихнатия дѣдо Сѣчко...

Децата кацнаха съ шейнитѣ си върху хълма, спустнаха се отъ него по гладката като стѣкло пързалка, префучаваха съ бързината на изпусната стрѣла край високия гостенинъ, огласяха простора съ сребриститѣ си гласчета, и никой не се сѣщаше да отправи нито погледъ, нито поздравъ, нито дори закачка къмъ дѣдо Сѣчко, който напразно очакваше да го видятъ, поздравятъ и наобиколятъ шейната му.

Това пренебрежение сви сърдцето на дѣда Сѣчка и закри съ гнѣвни бръчки усмивката по лицето му.

Той почака още малко, после се поизкашля сърдито, за да привлече вниманието на палавцитѣ върху себе си, но и това не помогна. Шейнитѣ продължаваха да летятъ като стрѣли край него, смѣхътъ не стихваше, а къмъ дѣда Сѣчка пакъ нито погледъ нито дума,

Тоя день децата бѣха съвсемъ забравили учтивостта!!

Тѣ чувстваха, че снѣгътъ си отива и като трудолюбиви пчели бързаха на единъ дѣхъ да изпитатъ останалитѣ му прелести, които слънцето следъ нѣкой день безмилостно ще превърне на калъ и вода.

Но изведнажъ всички се стрѣснаха...